

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Jaron group, a. s.**, se sídlem Praha 10, Nedvězská 25, IČ: 242 22 305, zastoupeného Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Jaselská 23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2014, č. j.: 1314617/2014, S-MHMP 1290971/2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 7. 2014, č. j.: MČ P7 024553/2014/OFI2-S/Za. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil rozhodnutí č. 6/14 ze dne 5. 6. 2013, č. j. MČ P7 016066/2013/OFI2-S/Za, kterým bylo žalobci povoleno provozování 2 ks výherního hracího přístroje (dále jen „VHP“) na adrese Praha 7, Schnirchova 1253/3, v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, neboť v souladu s § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), nastaly okolnosti, pro které nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit.

Žalobce v žalobě uvádí, že správní orgán I. stupně zrušil žalobcovo povolení pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou č. 10/2013 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat loterie a jiné podobné hry, a kterou se stanoví opatření k omezení jejich propagace (dále jen „OZV“); zároveň je přesvědčen, že napadeným

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutím bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod (zejména práv nabytých v dobré víře, neboť OZV porušuje ústavní princip právní jistoty a má diskriminační povahu).

Správní orgán I. stupně dále zasáhl zrušením platného povolení k provozu do žalobcova práva na svobodné podnikání. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že provozovatelům VHP nesvědčí princip legitimního očekávání, že jejich činnost nebude po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí, neboť si mají být vědomi rizika, že jejich sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů. Žalobce však namítá, že tyto změny by neměly zasahovat do dříve nabytých práv k provozování takové činnosti, a to minimálně po dobu vydaného povolení, tedy v daném případě po celý rok 2014. OZV byla přijata až po nabytí právní moci povolení k provozu VHP a působí proto retroaktivně.

Žalobce dále tvrdí, že § 50 odst. 4 zákona o loteriích, dle něhož může být povolení k provozování VHP kdykoliv zrušeno, je diskriminační a neobjektivní. To platí i o příslušné OZV, jež nabyla účinnosti 4. 10. 2013, neboť stanoví rozdílný zákaz provozu pro vybrané provozovny. V době vydání povolení bylo místo provozu posouzeno jako vhodné, nikdo se proti provozu nebránil, žalobce proto nechápe, proč nebyly adresy provozoven zahrnuty do seznamu míst uvedených v příloze OZV, na kterých je možné loterie a podobné hry provozovat. Z OZV přitom nevyplývá, na jakém principu byly jednotlivé provozovny a adresy vybírány, a proto OZV narušuje rovnováhu hospodářské soutěže na území hl. m. Prahy v rozporu s § 19a zákona č. 43/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a zvýhodňuje některé provozovatele oproti ostatním. Dle stanoviska Úřadu na ochranu hospodářské soutěže k regulaci provozu loterií a jiných podobných her obcemi ze dne 1. 9. 2014 by obec měla při regulaci loterií stanovit jasná a nediskriminační pravidla, na jejichž základě dojde k regulaci. Tato pravidla by měla být předem známá a přezkoumatelná. Tyto podmínky však OZV nesplňuje, neboť výběr adres není nikde zdůvodněn.

Žalobce dodává, že argumentace žalovaného nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/13 ze dne 2. 4. 2013 nemůže obstát, neboť Ústavní soud se zabýval problematikou jiného druhu přístroje (interaktivních videoloterijních terminálů, dále jen „VLT“). Provoz VLT povoluje Ministerstvo financí a jejich provozovatelé musí splnit jiné podmínky než provozovatelé VHP.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň odkazuje na rozsudek ze dne 12. 2. 2015, č. j. 11 A 238/2011-28, kterým zdejší soud identickou žalobu zamítl. Žalovaný rovněž žalobu považuje za zmatečnou, neboť vzhledem k tomu, že žalobce napadá nezákonnost OZV, žaloba by měla směřovat proti OZV, nikoliv proti napadenému rozhodnutí. Zákonnost OZV nadto potvrdilo Ministerstvo vnitra jakožto dozorový orgán, a žalovaný je tedy povinen se jí řídit.

Námitky žalobce stran porušení jeho základních práv žalovaný považuje za nedůvodné a odkazuje na výše zmíněný rozsudek č. j. 11 A 238/2011-28. Z § 19, § 43 a § 50 zákona o loteriích vyplývá, že obec má právo vydat povolení v případě splnění zákonných podmínek pro provozování VHP, povolení zrušit, pokud tyto podmínky splněny nejsou, a má právo prostřednictvím obecně závazné vyhlášky regulovat provozování VHP. Vzhledem k tomu, že

žalobce nesplnil zákonné předpoklady pro provozování VHP (některé adresy provozoven, ve kterých žalobce provozoval VHP do účinnosti OZV, nebyly uvedeny v příloze OZV), žalovaný musel ze zákona dříve vydaná povolení zrušit. Žalovaný při rozhodování vycházel z platných právních předpisů, neboť není oprávněn posuzovat jejich zákonnost nebo správnost a provádět čtyři kroky testu v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 56/10. V opačném případě by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Žalovaný odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 a na nález sp. zn. Pl. ÚS 6/13, podle něhož je regulace hazardu součástí práva obcí na samosprávu.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že OZV má diskriminační povahu, neboť žádný právní předpis nemůže zajistit všem provozovatelům možnost provozovat VHP na stejném místě a ve stejném čase. V této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který se mj. zabýval problematikou diskriminace a retroaktivity právních předpisů. Z něho vyplývá, že žalovaný byl oprávněn vydat OZV a svůj záměr řádně odůvodnil v důvodové zprávě. Snaha žalovaného o omezení VHP v lokalitách, v nichž se zvyšuje koncentrace problémových osob a dochází ke zvýšenému výskytu trestné činnosti, je přitom bezpochyby snahou rozumnou a žádoucí.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

V replice ze dne 15. 5. 2015 žalobce zopakoval svojí žalobní argumentaci.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Úvodem soud považuje za nutné zdůraznit, že valná většina námitek, jimiž žalobce zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí, již byla předmětem posouzení v rámci jiných řízení před správními soudy či Ústavním soudem. Jednalo se zejména o nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (dále jen „nález Chrastava“), ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (dále jen „nález Františkovy Lázně“) a nález ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (dále jen „nález Klatovy“). Z judikatury správních soudů pak lze jmenovat zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 46/2014-32, v němž se Nejvyšší správní soud poprvé zabýval případem zrušení povolení k provozování loterie nebo jiné hry z moci úřední za použití § 43 zákona o loteriích. Žalobce v žalobě namítá, že se všechny uvedené judikáty týkaly problematiky provozování interaktivních videoloterijních terminálů (VLT), jež jsou povolovány na jiném principu než VHP (jejich provoz povoluje Ministerstvo financí za splnění odlišných podmínek), a z toho důvodu nejsou příslušné nálezy a rozhodnutí aplikovatelné na řešený případ. S tímto názorem však nelze souhlasit.

Je pravdou, že jmenované nálezy se zabývaly VLT, které se vyznačují odlišným technickým provedením (na rozdíl od klasických VHP nejsou samostatně plně funkčními jednotkami, ale naopak jsou programově podřízeny tzv. centrální řídicí jednotce, bez níž nemohou fungovat). I přesto však Ústavní soud dospěl k závěru, že VLT je třeba považovat za výherní hrací přístroj v širším smyslu dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť přes zjevné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

technické odlišnosti těchto přístrojů se realizuje z pohledu hráče totožná hra skrze přístroj přímo ovládaný hráčem umožňující mu okamžitou výhru. Z toho důvodu pak Ústavní soud uzavřel, že Ministerstvo financí, které je v souladu s § 50 odst. 3 zákona o loteriích kompetentní k povolování VLT, má povinnost respektovat obecně závazné vyhlášky obcí regulující provoz VHP na jejich území, vydávané na základě § 50 odst. 4 zákona o loteriích (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 46/2014-32, který přehledným způsobem shrnul historický kontext problematiky VLT a VHP).

Z výše uvedeného pak vyplývá, že jestliže Ústavní soud shledal povinnost Ministerstva financí respektovat obecně závazné vyhlášky obcí a případně zrušit vydané povolení k provozování VLT postupem dle § 43 zákona o loteriích, tím spíše jsou pak závěry Ústavního soudu (týkající se možného dotčení základních práv provozovatelů) aplikovatelné na případ, kdy sama obec zruší postupem dle téhož ustanovení povolení k provozování klasických VHP. Z hlediska práv provozovatelů je totiž nerozhodné, zda se jedná o rozhodnutí vztahující se k provozování VHP nebo VLT, neboť obě povolení jsou rušena ze stejného důvodu – následného vydání obecně závazné vyhlášky. V obou případech pak může provozovatel namítat její retroaktivní účinky, zásah do právní jistoty a svých základních práv. Z těchto důvodů soud řešený případ posoudil s ohledem na citované nálezy Ústavního soudu, s jehož závěry se v úplnosti ztotožnil a na jejichž odůvodnění v podrobnostech odkazuje.

Dle § 43 odst. 1 zákona o loteriích „orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné“.

Je zřejmé, že citované ustanovení v sobě kombinuje několik důvodů pro zrušení již vydaného rozhodnutí. Jde v první řadě o výhradu budoucí změny okolností, dále skutečnost, kdy dodatečně vyjdou najevo okolnosti, které existovaly v době vydání povolení, a nakonec dává uvedené ustanovení možnost zrušit vydané povolení z důvodu klamavého jednání žadatele. Vzhledem k výše citovaným nálezům Ústavního soudu je pak třeba pod pojmem „okolnosti“ rozumět nejen okolnosti skutkové, ale rovněž právní, kterými může být i vydání obecně závazné vyhlášky, jež v místě, kde byl původně povolen provoz hracího přístroje, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí zcela správně uvedl, že důvodem pro zrušení žalobcova povolení bylo přijetí OZV, tedy následná okolnost, pro kterou by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (tento výklad potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 6 As 46/2014-32).

V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud posoudil, zda později přijatá obecně závazná vyhláška může žalobce zkrátit na jeho legitimním očekávání. Připomněl, že „*pojem „legitimní očekávání“ ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva se vztahuje k ochraně vlastnictví podle čl. 1 Dodatkového protokolu k evropské Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a jeho prostřednictvím je poskytována ochrana též jiným majetkovým hodnotám, jako např. pohledávkám, v širším slova smyslu aktivům, jejichž realizaci může majitel (nositel oprávnění) „legitimně očekávat“*. V kontextu nyní posuzovaného případu se žalobce dovolává ochrany svého očekávání, že bude moci předmětné povolení využívat po dobu jeho platnosti (tedy minimálně od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014) k rozmnožení svého majetku. Takovému názoru však nelze dát za pravdu, neboť žalobce si měl být vědom, že jeho právo může být omezeno změnou legislativy (vydáním OZV), a to kdykoliv v době trvání platnosti rozhodnutí o povolení k provozování

loterií ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Ke stejnému závěru dospěl i Ústavní soud v nálezu Klatovy, kde mj. uvedl: „*Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů (pozn. městského soudu – tedy i VHP, viz výše) – stejně jako každý subjekt práva – si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). To ostatně plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu; srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 [N 13/7 SbNU 87 (96); 63/1997 Sb.], v němž Ústavní soud konstatoval, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spjato se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo*“.

V této souvislosti nutno odmítnout i námitku, že zrušení předmětného povolení se ocitlo v rozporu se zákazem retroaktivity práva (obecně k retroaktivitě práva, jejímu rozlišování na přímou a nepřímou retroaktivitu a její přípustnosti viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10 ze dne 19. 4. 2011, bod 144 a násl.). O přímou retroaktivitu se zcela zjevně nejedná, neboť ani žalobce netvrdí, že by povolení bylo zrušeno se zpětnými účinky; po celou dobu platnosti povolení až do jeho zrušení v uvedené provozovně podnikal, inkasoval vklady (sázky), vyplácel výhry a ponechával si takto generovaný zisk. Ohledně nepřímé retroaktivity soud odkazuje na výše zmíněný nález Ústavního soudu, podle něhož se zákaz retroaktivity (vyplývající ze zásady právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy) „*zásadně vztahuje pouze na případy pravé retroaktivity, nikoliv retroaktivity nepravé. Posléze uvedený typ retroaktivity je naopak obecně přípustný*.“ Podle Ústavního soudu je „*nepravá retroaktivita v souladu se zásadou ochrany důvěry v právo tehdy, pokud je vhodná a potřebná k dosažení zákonem sledovaného cíle a při celkovém poměrování ‚zklamané‘ důvěry a významu a naléhavosti důvodů právní změny bude zachována hranice únosnosti*.“ Jinak řečeno, půjde o nepřípustnou nepravou retroaktivitu, pokud „*s ohledem na princip právní jistoty a ochrany důvěry v právo převáží zájem jednotlivce na dalším trvání existující právní úpravy nad zákonodárcem vyjádřeným veřejným zájmem na její změně*“.

V nyní projednávané věci o nepřípustnou nepravou retroaktivitu jít nemůže. Právo obcí v samostatné působnosti regulovat umístění a provoz výherních hracích přístrojů v obecné rovině vyplývá z čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky a dále je konkretizováno v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. OZV nabyla účinnosti dne 5. 10. 2013, teprve poté přistoupil žalovaný k řízení o zrušení původně uděleného povolení k provozování VHP na území městské části. Žalobce přitom musel přinejmenším teoreticky počítat s možností zrušení již uděleného povolení před koncem jeho platnosti s ohledem na § 43 odst. 1 zákona o loteriích.

K principu proporcionality soud ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77 uvádí, že nad žalobcovým právem podnikat, oslabeným právě s ohledem na § 43 odst. 1 zákona o loteriích, převažuje právo obcí na samosprávu. Je třeba vzít v potaz, že žalobce podniká v oboru s negativními dopady na společnost, který je proto předmětem přísných zákonných restrikcí. Postup žalovaného, který v reakci na přijetí OZV zrušil žalobcovo povolení, přímo odpovídá zákonné úpravě a potvrzuje ho i judikatura Ústavního soudu. Nemůže proto jít o postup neproporcionálně zasahující do práv žalobce či neadekvátně porušující princip právní jistoty, neboť je vyvážen legitimním cílem sledovaným OZV (srov. např. nález Františkovy Lázně, bod 37, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 285/2014-32, body 38, 39 a judikaturu v nich uvedenou).

Nakonec soud posoudil námitku diskriminační povahy OZV. Na tomto místě je nejprve vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

č. j. 1 As 297/2015-77, v němž uvedený soud připomněl ve smyslu nálezu Ústavního soudu Františkovy Lázně povinnost soudů, aby před aplikací posuzovaly každou obecně závaznou vyhlášku individuálně z hlediska kritérií stanovených ústavním pořádkem a zákony. Zejména zdůraznil, že správní soud je oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tedy i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Případně pak správní soud může obecně závaznou vyhlášku v určité části neaplikovat. Ústavní soud uvedl v citovaném nálezu, že „*ve vztahu k obecně závazným vyhláškám, zejména označují-li na základě výslovné zákonné autorizace [§ 10 písm. a) obecního zřízení či § 50 odst. 4 loterijního zákona] konkrétní místa (ať už označením čtvrti, ulic a jejich částí či návsi nebo konce v malé vesnici), je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá. Nevyplývá-li důvod vymezení konkrétních míst z okolností nebo povahy věci, tíží nakonec obec, jež obecně závaznou vyhlášku vydala, povinnost v řízení před soudem takové racionální a neutrální důvody předestřít a obhájit*“. Z toho důvodu je tedy třeba odmítnout argument žalovaného, že podaná žaloba je zmatečná, neboť směřuje jak proti napadenému rozhodnutí, tak proti OZV.

V řešeném případě OZV s účinností od 5. 10. 2013 ve své příloze závazným způsobem vymezila místa (uvedením ulice, čísla popisného a katastrálního území), na nichž je povolen provoz loterií a jiných podobných her. Před samotným vydáním OZV rada hl. m. Prahy přijala usnesení č. 745 ze dne 7. 5. 2013 (dále jen „usnesení č. 745“, dostupné zde <http://zastupitelstvo.praha.eu/ina2014/tedusndetail.aspx?id=178638>), jímž schválila návrh OZV spolu s důvodovou zprávou obsahující podrobné důvody, které radu vedly k jejímu přijetí: „*Vzhledem ke skutečnosti, že provozování hazardních her je spojeno s řadou negativních jevů, které jejich provozování provázejí, např. závislost na hře, problémy hráčů v osobním, pracovním i rodinném životě v důsledku nedostatku finančních prostředků, způsobeném prohrami na různých druzích hracích přístrojů a jiných herních zařízeních, výskyt problémových osob v hernách a dalších provozovnách s hracími přístroji i v jejich okolí, který zvyšuje riziko páchaní trestné činnosti (krádeže za účelem získání finančních prostředků na hru), soustředění výskytu osob užívajících omamné látky v okolí provozoven s loteriemi a podobnými hrami, rušení nočního klidu a veřejného pořádku, výskyt vandalství a kriminality, je žádoucí stanovit nová kritéria regulace loterií, která budou inkorporována do obecně závazné vyhlášky, což vyplývá i ze závěrů volených zástupců hl. m. Prahy, kteří opakovaně deklarovali svou vůli počet hazardních her i heren, omezit (...)*“.

Výběr konkrétních míst, na nichž je možné provozovat loterie a podobné hry, rada hl. m. Prahy svěřila jednotlivým městským částem a zároveň je zavázala, aby se při výběru řídily Pravidly pro výběr míst, na kterých je možné provozovat loterie a jiné podobné hry, které tvoří přílohu 3 usnesení č. 745 (dále jen „pravidla pro výběr míst“). Ve veřejně přístupném dopise starostům městských částí ze dne 7. 5. 2013, č. j. MHMP/1300037-M/2013, rada hl. m. Prahy rovněž uvedla, že městské části jsou povinny samostatně zdůvodnit nezařazení každého místa, které bylo do té doby obsaženo ve vyhlášce č. 18/2011 Sb. hl. m. Prahy.

Dle čl. 2 písm. a) pravidel pro výběr míst „*na území městské části budou vybrána místa, a to označením názvu ulice a konkrétním číslem popisným a orientačním nebo evidenčním (pokud není číslo orientační přiděleno) anebo označením katastrálního území a číslem parcelním (pokud není možné místo určit číslem popisným a orientačním), ve kterých je možné provozovat loterie, a to za podmínek že:*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

a) *Místo je:*

- i. *kasinem nebo hernou, jak tyto pojmy definuje zákon o loteriích, nikoliv provozovnou se zvláštním provozním režimem (např. pohostinským nebo restauračním zařízením); nebo*
- ii. *kasinem, nikoliv však hernou nebo provozovnou se zvláštním provozním režimem;*

Je na uvážení městské části, zda na svém území umožní provoz loterií pouze v kasinech, nebo v kasinech i hernách“.

Z citovaného článku tedy plyne, že s vydáním nové OZV přestalo být možné provozovat loterie a jiné podobné hry v provozovnách s tzv. zvláštním režimem (tedy např. v pohostinských nebo restauračních zařízeních). Tento krok byl v důvodové zprávě odůvodněn následovně: *„Záměrem nové vyhlášky je, pomocí výše uvedených pravidel, snížení počtu míst, kde je možné provozovat loterie, na ta, u nichž jsou rizika negativních důsledků spojených s účastí na loteriích snížena či lépe kontrolovatelná. Výběr míst je díky stanoveným kritériím jednoznačně objektivně ospravedlnitelný a není výrazem libovůle, nepředstavuje tak porušení principu rovnosti. Omezení míst, kde je možné provozovat loterie, pouze na kasina a herny, případně u vybraných městských částí pouze na kasina, je dáno z důvodů, že kasina a herny podléhají přísnější regulaci než provozovny s tzv. zvláštním provozním režimem (tedy pohostinská a restaurační zařízení), jsou na ně kladeny vyšší standardy, čímž se jejich společenská škodlivost snižuje. Kasina jsou přitom podrobena přísnějšímu režimu než herny. Pohostinská a restaurační zařízení slouží k jinému účelu než k hraní loterií. Jejich návštěvníci tato zařízení primárně vyhledávají kvůli občerstvení, případně komunikaci s přáteli, známými, obchodními partnery. Přestože hrací přístroje mají být v těchto zařízeních umístěny v oddělené části, stává se, že ke hře jsou lákáni i ti návštěvníci, kteří o hru původně neměli žádný zájem. Tím roste počet hráčů, zejména mezi snadno ovlivnitelnými osobami, a tím i ke zvyšování negativních důsledků a patologických jevů spojených s hraním her“.*

V řešeném případě správní orgán I. stupně zrušil žalobcovo povolení provozovat VHP na adrese Praha 7, Schnirchova 1253/3. O nezařazení tohoto místa do přílohy OZV rozhodla rada MČ Praha 7 usnesením ze dne 17. 9. 2013, č. 0731/13 (dostupné z: <http://www.praha7.cz/path/usn?l=1&idUsn=20806&dlOrgan=1>), jehož příloha č. 5 obsahuje tabulku s místy navrženými ke zrušení pro provozování loterií a jiných podobných her na území MČ Praha 7. Kolonka 25 pak obsahuje adresu Schnirchova 1253/3 spolu s důvodem zrušení: *„provozovna, nesplněna pravidla Rady HMP bod 2. a)“*. Z tabulky rovněž vyplývá, že ze stejného důvodu navrhla rada MČ Praha 7 zrušení dalších 19ti provozoven.

Na základě výše uvedeného lze tedy jednoznačně uzavřít, že výběr míst, na nichž bylo možné provozovat loterie a jiné podobné hry, se řídil předem danými, objektivními a transparentními pravidly, která byla a jsou veřejně dostupná. Zařazení adresy, na níž žalobce provozoval VHP, rada MČ Praha 7 jasně a srozumitelně zdůvodnila a dané opatření nevykazovalo známky diskriminace, neboť zákaz provozu loterie v provozovnách se zvláštním režimem dopadl na všechny příslušné subjekty. Ze stejného důvodu pak není důvodná námitka, že obsah OZV narušuje rovnováhu hospodářské soutěže. Soud si je vědom stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k regulaci provozu loterií a jiných podobných her obcemi ze dne 1. 9. 2014, ovšem s ohledem na výše řečené lze bez dalšího uzavřít, že obce při přijímání OZV veškeré požadavky Úřadu respektovaly, a proto OZV není v rozporu se soutěžním právem (zejména předem stanovily obecná a nediskriminační kritéria pro povolení provozoven). Úřad pro ochranu osobních údajů ostatně shledal OZV souladnou

se zákony např. ve stanovisku ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-P1027/2013/VS-23811/2013/830/KKI.

Pouze pro úplnost soud dodává, že k závěru o zákonnosti OZV dospělo rovněž Ministerstvo vnitra, které k podnětům jednotlivých provozovatelů opakovaně posuzovalo OZV z pozice dozorového orgánu (viz např. veřejně dostupné vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 17. 6. 2014, č. j. 811174/2014).

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. ledna 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu